

انتقاد از مداوای کرونا در سیستان و بلوچستان

ایران به دلیل قرارگرفتن در چهارراه ارتباطی جهانی و داشتن مرز مشترک با ۱۵ کشور یکی از طولانی‌ترین مرزها را در غرب آسیا دارد.

به گزارش سایت خبری پرسون، کامران باقری لنکرانی وزیر بهداشت دولت احمدی نژاد نوشت: مسیر مرزی ایران در زمین و دریا بیش از هشت‌هزارو ۷۰۰ کیلومتر و استان‌های مرزی به ۱۶ استان می‌رسد. هرچند این مزیت نسبی می‌توانست در توسعه تجارت و رونق اقتصادی اثرگذار باشد اما متأسفانه این مزیت در برخی مواقع منجر به حوادث تلخی برای کشورمان شده است.

یکی از وقایع تلخ تاریخی انتشار بیماری آبله در کشور ما و سپس سایر نقاط جهان در سال‌های ۱۳۴۹ تا ۱۳۵۱ بود. روایت این همه‌گیری تلخ در کتاب بیوتروریسم استاد ارجمند جناب آقای دکتر حاتمی و نیز اسناد سازمان بهداشت جهانی به تفصیل آورده شده است.

به طور خلاصه در مهرماه ۱۳۴۹ یک خانواده شش‌نفره افغان به قصد عزیمت به مکه مکرمه از حوالی کابل به سمت مشهد مقدس حرکت کرده و در طی مسیر از مناطق آندمیک آبله در افغانستان عبور می‌کنند و پس از پنج روز به مشهد می‌رسند.

در مشهد مقدس یکی از فرزندان خانواده علائم بیماری بثورری را نشان می‌دهد اما در مراجعه به پزشک تأخیر داشتند و هرچند توسط پزشکان مشهد، بیماری آبله تشخیص داده می‌شود ولی قبل از تشخیص، این خانواده با عده زیادی از زائران تماس داشته‌اند.

اولین موج همه‌گیری به فاصله کوتاهی در شش استان و سپس در تهران رخ می‌دهد. در تهران بستری‌شدن بیماران در بیمارستان‌ها دامنه بیماری را گسترده‌تر می‌کند و مناطق پرجمعیت تهران و شهرها و روستاهای اطراف پایتخت به‌سرعت درگیر می‌شوند.

دولت وقت شاهنشاهی چون در تدارک جشن‌های دوهزارو ۵۰۰ ساله بوده، با انکار بیماری موارد را تا مدت‌ها به سازمان بهداشت جهانی گزارش نمی‌کند ولی در نهایت بیماری تمام کشور و حتی شیراز یعنی محل برگزاری جشن‌ها را هم دربر می‌گیرد.

پس از بازدید نماینده سازمان بهداشت جهانی مشخص می‌شود که علاوه بر تأخیر در اقدام، راهبردهای مقامات بهداشتی کشور در مقابله با این همه‌گیری ناقص، دیر هنگام، ناکافی و بدون رعایت استانداردها بوده است.

این همه‌گیری ۲۲ ماه به طول می‌انجامد و حداقل باعث ۴۰۰ طغیان در سراسر کشور می‌شود. وقایع امروز در استان مظلوم سیستان و بلوچستان یادآور تلخ آن روزهاست.

متأسفانه باز با کوچک‌شماری حجم همه‌گیری در شروع -که از هفته‌ها قبل شروع این همه‌گیری هشدار داده شده بود- و تأخیر در اقدامات پیشگیرانه از جمله متمرکز کردن واکسیناسیون در این استان، فرصت‌های مهمی از دست رفت و امروز شاهد فاجعه‌ای هستیم که ابعاد آن به دلیل گستردگی استان و نیز متانت و بردباری مردم آن دیار به‌خوبی معلوم نیست.

این همه‌گیری به این استان محدود نمانده و نخواهد ماند و به‌سرعت در حال گسترش در کشور است. واریان دی یا همان نوع هندی متأسفانه با قدرت سرایت بالا و احتمالاً مرگ‌ومیر بالاتر در افراد مستعد عامل اصلی است که از مرز شرقی به‌ویژه مرز با پاکستان وارد می‌شود و ورود آن کماکان ادامه دارد.

استدعای من از ستاد کشوری کرونا، تمرکز بیشتر بر این استان و مدیریت ملی این بحران است. کنترل این همه‌گیری در توان آن استان نیست و حمایت ملی می‌خواهد.

آنچه باید بشود از کنترل مرزی تا تعطیلی استانی و محدودیت‌های تردد، بیماریابی فعال، رهگیری و ایزوله کردن، درمان مناسب، گسترش واکسیناسیون، همچنین حمایت مالی و معنوی از مبتلایان و ساکنین و جلب مشارکت مردمی و به‌کارگیری همه ظرفیت‌هاست. اما اقدام سریع و بایسته مورد انتظار است. این پاره تن میهن را نجات دهیم.

منبع: روزنامه شرق